

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΑΡΧΑΙΟ ΔΡΑΜΑ

«Η ΑΛΚΗΣΤΙΣ»

Η γυναίκα της θυσίας. Αυτή παρουσιάζει ο Ευριπίδης με τα πιο χαρακτηριστικά χρώματα. Η «Πειραματική Σκηνή της Τέχνης» Θεσσαλονίκης έδωσε στη Σκηνή του θεάτρου της Ρεμματιάς στο Χαλάνδρι, μian ευπρεπή παράσταση του ιλαροδράματος του ποιητή. Μέσα από το αφελές κείμενο, αναδύεται το ανθρωπινό μήνυμα του ποιητή, το μήνυμα της αυτοθυσίας μας συζύγου για να ζήσει ο άνδρας της. Πράξη που δεν δέχθηκαν να κάνουν ούτε αυτοί οι γονείς του Αδμητου, βασιλέως των Θεσσαλικών Φερρών και συντρόφου του Ιάσωνος στην Αργοναυτική Εκστρατεία. Επάνω, όμως,

Του Περσέα Αθηναίου

από το μεγαλείο της θυσίας ο Ευριπίδης αναδύει και τον πόθο του ανθρώπου να ζήσει. Από τη μια προβάλλει τη δειλία του κάθε θνητού ν' αντιμετωπίσει το πεπρωμένο του, αλλά και τη γοητεία που ασκεί σε όλους, το φως του ήλιου, η ζωή.

Ηταν λοιπόν μια μεγάλη θυσία της Αλκήστης, κόρης του Πελίου της Ιωλκού, η προθυμία ν' ανταλλάξει τη θέση του Αδμητου με αυτήν. Ο θρύλος την εξυμνεί, παραμένοντας στην ιστορία όσων δεν σκέφθηκαν τον εαυτό τους όταν υπήρξε ανάγκη να σώσουν κάποιον άλλον. Στην πλοκή του μύθου υπάρχουν πολλές παρεμβάσεις. Του χορού, που θηρηνεί την απόφαση της βασίλισσας και η παρουσία των γονέων του Αδμητου, με την εκρηκτική διαμάχη τους. Η τραγωδία καταλήγει σε ευτυχιμένη λύση, χάρι στον συνήθη «από μηχανής θεό» του ποιητή, που στην περίπτωση αυτή είναι ο Ηρακλής, που επιτυγχάνει να νικήσει τον θάνατο και να επαναφέρει στην οικογένειά της, την Αλκήστη.

Παρακολούθησαμε την συντηρητική ερμηνεία με βάση την άψογη μετάφραση του Νίκου Χουρμουζιάδη. Τα κινητά σκηνικά της Ιωάννας Μανωλεδάκη, που σχεδίασε και τα κοστούμια, που προσφέρουν ευχέρεια στις κινήσεις των ηθοποιών και του χορού. Εύχη η μουσική του Κώστα Κομβόλου, ακολουθεί την πορεία της πλοκής, ενώ η Στέλλα Μιχαηλίδου, οδήγησε σωστά τις σκηνικές κινήσεις. Ικανοποιητικές, γενικά, οι εντυπώσεις της ερμηνείας, με τη σκηνοθεσία του Νίκου Χουρμουζιάδη, που έντυσε την παράσταση με την αλήθεια, που έπρεπε να είχε οδηγώντας τον ηθοποιό, με την εμπειρία, που διαθέτει. Η Αίγλη Χαβά-Βάγια, δίδαξε τη μουσική, διανθίζοντας σημείο προς σημείο την πλοκή. Η Ελένη Δημοπούλου ενορακώνει με ήπια εκφραστικά μέσα το πρόσωπο της Αλκήστης, κρατώντας την μυθική της θέση σκηνικά. Ένας ρόλος ευαίσθητος, στιγμές πολλές σιωπηλός, άφωνος, ζητώντας την κατανόησή μας, ρόλος με χαμηλόφωνες δραματικές εξάρσεις, που χαρακτηρίζουν την ερμηνεία της καλλιτέχνης. Ο Νίκος Κουμαριάς ενορακώνει τον Αδμητο με φυσικά μέσα, δίδοντας την απαιτούμενη ηχοχρωματική επένδυση στην ερμηνεία του. Άνετα έδωσε ο Δημήτρης Ναζίδης την Ηρακλία. Η Θεράπαινα της Εφης Σταμούλη πειστική. Οι Χρήστος Αρνομάλλης και η Στέλλα Μιχαηλίδου, ενορακώνουν με ανθρώπινα σκηνικά μέσα τους γονείς του Αδμητου. Μια ενδιαφέρουσα ερμηνεία.